

дини на селото — небето озарено като отъ пожаръ.

— Кжде ли несретници сж запалили имоти за да ги не поганятъ чужденци! — му мина презъ ума.

Ала кога се вгледа — разбра, че месеца изгрѣва.

Месеца изгрѣваше тамъ нѣкжде, где задъ далнини е Сребърна.

И той се замисли за бащинъ кжтъ.

Той като че видѣ изгрѣлата луна надъ негова домъ. Погледа на замисления месецъ надникналъ изъ прозорци въ запусѣли стаи, где всичко е оголено и изоставено; обширни двори и хармани, по които нѣма ратай да премине; нѣма стопански кракъ да наmine ратаи да си нагледа. Глѣхнало, опустѣло! И само кукумявка нѣкоя, досѣтила, че нѣма жива душа въ кжща, се е присламчила край загасналъ куминъ и вие на пустия... Мяуче тя и злокобния ѝ писъкъ се отеква страхотно изъ праздната кжща. А старата котка, една тя останала въ кжщи, се е сврѣла до огнището, спи, мърка, незнаяки, че старъ домакинъ е несрѣтенъ бѣжанецъ.

И пакъ му доде на умъ за кръста на кубето, за габаритъ и вѣтренината мелница, що бѣ гледалъ тая заранъ отъ падината и още по му омилѣха тѣ.

Огънътъ гаснѣше. Коларитъ, както стояли сж наклюмали около разклѣяни главни, а надъ тъмнитъ градини изплувала пълна луна.

Луната озарѣваше наоколо и виждаха се опустѣлитъ кжщи.

Вгледа се Габара въ запусѣли кжщи — и мислитъ се заредиха:

„Единъ ли азъ съмъ скитникъ - неволникъ? Единъ ли съмъ който напуща бащино огнище?

И безъ да си отвърне, запали цигара и се вслуша въ възцарилото се около му мълчание.